

“Vsak človek je arhitekt

Doktorica sociologije znanosti in antropologinja Lucija Mulej Mlakar s svojo najnovejšo knjižno uspešnico Pogovori z Erosom nagovarja vse, ki iščejo svojo srečo v ljubezni ali pa so jo že našli. Skozi dolgoletne izkušnje je izluščila številna spoznanja, ki jih z bralci deli v novi knjigi, posvečeni zmagi ljubezni. “Ljudje se ljubezni bojijo, obenem si jo želijo,” pojasnjuje sogovornica.

Kaj je rdeča nit vaše nove knjige, če bi jo morali opisati v zgolj nekaj stavkih?

Triumf ljubezni v vseh odnosih. Zmaga srca nad preračunljivostjo. Vsak človek je arhitekt svoje sreče, in če sledi globljim notranjim smerem, lahko ustvari vrednost tudi za druge. Drugi odtonek te rdeče je sposobnost predaje ali se predamo jeziku ljubezni ... Civilizacija nas uči, naj se predamo jeziku moči. Se torej predamo sposobnosti čudenja, da rečemo življenju da, ali pa se prepustimo tudi erotiki. Za intimnost moraš imeti prostor. Človek, ki to intimo razume. Ljudje, ki nimajo sposobnosti čudenja, so nevarni. Ker ne sočustvujejo.

Kaj vas je spodbudilo k pisanju knjige?

Trenutkov je bilo kar nekaj. Prvi je gotovo opazovanje življenja skozi oči ljubezni kot principa dajanja. Ljubezni v smislu dobrobiti, dobronamernosti in lepote. Veliko ljudi mi zaupa zgodbe svojega življenja. Ko pogosto poslušam podobne zgodbe, spoznaš bistvo. Ljudje se ljubezni bojijo, obenem si jo želijo. Tudi tisti, ki kupujejo velike avtomobile, si želijo le ljubezni, pa tudi dekleta, ki skrivajo zgolj za svoj videz, si želijo biti ljubljene. S knjigo želim ljudem približati bolečine, plehkosti, osamljenosti v kontekstu ljubezni. Ter poti, ki nakazujejo, kako odgovorno ljubiti.

Ljudje bi vse večkrat na prvo mesto morali postavljati srečo, ne zlata. Dandanes je to skoraj nemogoče.

Poznamo več vrst uspeha, in ko ljudje zapolnijo poželenje po enem, se odpro lačna usta po drugem tipu uspeha. To polteno poželenje milenijcev po materialnem blagostanju, lepih avtomobilih naj bi bil le predsodek. Če namreč tem ljudem ne pokažemo drugih svetov, jih ne bodo iskali. Ob delu s študenti sem odkrila veliko mero potenciala, ki ga

moramo usmerjati tudi v druge svetove. Človek je pogosto prisiljen v neke prakse. In če bi izbral sam, bi ustvarjal s strastjo in igrivostjo in manj s pragmatično preračunljivostjo. Starejša generacija

je tako dolžna mladim pokazati druge prostore smisla. In zakaj ploskamo le materialnemu uspehu, ne tudi zgodbam, kjer zmaga sočutje? Tukaj imamo veliko manevrskega prostora za mlade, ki so bodoči nosilci vrednot.

Razvili ste tudi posebno metodo preučevanja značajev. Kaj nam lahko poveste o tem?

Gre za povezovanje inteligentnosti Budnjani 4 Q, povezavo razuma, čustev, duše in telesa. Gre za pravilne detekcije človeškega profila. Ljudje smo kot živali, kot smo natrenirani, takšni smo. Spoznamo lahko učitelja, ki v nas ustvari pogoje za rast, strast, kar je največ. In to počnem sama. Odprem potencial. Kako, pa naj ostane poslovna skrivnost.

Ali ob pogovoru preučujete sogovornika? Lahko zlezete iz svoje kože?

Ljudi ne preučujem, temveč čutim. Vsak človek je svet zase, vesolje zase. Ljudi začutim, sicer mi ne bi povedali svojih zgodb. Te niso strokovna analiza, temveč popis čustvenih stanj, v katerih so se te osebe znašle. Ženske brez želje po spolnosti, moški z ljubimkami, težave z otroki ... To so zgodbe, ki jih piše življenje. Življenje je velika šola, pestra in pogosto zelo zahtevna. Knjiga ponuja tolažbo užaloščenim in zapuščenim ženskam, pa tistim večnim zmagovalkam ... Ne pozabimo pa na moške, ki najdejo odgovore na vprašanja, zakaj smo ženske takšne, kot smo.

Katero obdobje človekovega življenja je po vašem mnenju najbolj ključno za rast?

Otroštvo je vendarle temeljno, vendar obstajajo številne metode, s katerimi spreminjamo primarne vzorce. Ni toliko pomembno obdobje kot oseba, ki se nas dotakne. Prek ljudi pride do največkrat sprememb. Pravi ljudje znajo pritisniti na prave gumbe in največkrat se v ljubezni vsak od nas razgali in prepozna tam, kjer se še ni zaznal. ■ NIKA ARSOVSKI

Če smo vzgojeni v kulturo udobja, kjer venomer zase iščemo najboljši izhod, ne bo iz nas nastalo nič vrednega. Smo povsem puhla semena, nesposobna ljubezni in predaje.

svoje sreče”

Lucija Mulej
Mlakar

“Otroštvo je vendarle temeljno, vendar obstajajo številne metode, s katerimi spreminjamo primarne vzorce.”

Kaj je po njenem mnenju ljubezen?

“Sposobnost predaje in samostojnega doživljanja sebe ter obenem spoštljivo doživljanje drugega. Za ljubezen pa je treba ustvariti prostor. Če plehka materialna darila postanejo simbol za ljubezen, tudi mi izgubimo človečnost. Če smo predmeti, stvari ne doživljamo v barvah, temveč črno-belo.”